

СВЪТУЛКА

— Майка ми умира, — отговорило момчето, — тя иска да ѝ намѣря малко медъ, а къде да отида за медъ?

— Не се грижи за това, синко, — отвърнала бабата. — Азъ познавамъ майка ти. Ти не се плаши, тя нѣма да умре. Но ти трѣбва да ѝ занесешъ отъ най-сладкия медъ на свѣта.

— А къде да го намѣря, бабо?

— Сега ще ти кажа. Виждашъ ли тоя пжтъ, дето отива презъ гората? Ще тръгнешъ все по него, ще стигнешъ въ единъ долъ, ще повѣрвишъ малко и ще стигнешъ до една полянка. Въ нея ти ще видишъ най-хубавитѣ цвѣта и най-сладкитѣ ягоди на свѣта. Но ти

не кжсай отъ цвѣтята, защото тѣ миришатъ толкова хубаво, че щомъ ги помиришешъ, веднага ще заспишъ. А и отъ ягодитѣ не яжъ, защото тѣ сж толкова сладки, че щомъ вкусишъ отъ тѣхъ, никога нѣма да се сѣтишъ за майка си. А тя нали ще чака?

Следъ като заминешъ полянката, ще стигнешъ до една гора. Тамъ ще чуешъ най-сладкопойнитѣ птици на свѣта. Тѣ пѣятъ толкова хубаво, че щомъ ги чуешъ ще се забравишъ. Тамъ ти ще спрешъ. И отъ която страна ти се покаже месеца, натамъ тръгни. Останалото самъ ще намѣришъ. Не се плаши отъ нищо. Бързай и веднага се върни при майка си!

Бабичката посочила съ тояжката си пжтя на момчето и се скрила въ гората.

Тръгнало момчето, а вече взело да става тъмно. Станало му страшно, По пжтя имало търни, а то било босо и често се спирало, да види трънитѣ, които се набивали по краката му. Най-последно стигнало дола.